

I
L O V (1)

Evo već jesen
Zapaljeno voće
Obolele trave
I preklana stada
Iz šuma kuda će
Ta zver što ne strada

Ponovo jesen
I vazduh kaplje
Vode ispiraju
Poludelo cveće
Glava moja pada

Nadiru vode
I trule trave
A nežni talasi
Zver moju mrtvu
U okrilje nose

II
L O V (2)

Hoću li dostići
Tu zver crnu
U polju u šumi
Da joj pridem klonem
Dam joj oči telo
Ruke svoje svijem
Zube zarijem

Gde je taj vrt
Divlji miris jutra
Taj san taj cvet
Gde su te ptice
Kroz dan čamim sama

Gde je ta zver
Taj čopor ta zmija
Gde je sad zašla
Iz sna kud me zove
Provodi progoni
Kuda se krije

Kada je dozivam
Kada glasno jećim
Niz prazne zidove
Niz vrtove puste
Što u meni gore
Zašto ne izbjije
Iz dvora — jazbine

III
ZVER

Opet joj prilazim

Kopljanici su položili
Potamnela lica
Na vlažna prsa

Opet joj prilazim

Moje čelije se pomerile
Iz ležaja
Uz slab drhtaj
Na pusti put me vuku

Opet joj prilazim
Bubnaju crni bubnjevi
Visoko nada mnom
Iznad šuma

Opet joj prilazim

VERA BLAGOJEVIĆ

moje rukavice od jelenske kože

IV

MOJE RUKAVICE OD JELENSKE
KOŽE

Nosim žute rukavice od jelenske kože
Ne skidam te rogove sa ruku
Na svakom prstu po jedan jelen
Leži
Mrtav jelen nežni
Zelenkade berem
Lišće žuto lepim
Pod kožu
Pod kožu

Trči jelen kroz polje
Jelen ranjen u gori
Rogovi mu u grm ruže
Spleteni
Zelenkade berem
Rukavice nosim
Rukavice žute
Rukavice

Vozim se tramvajem
Letim avionom
Oblaci se ruše
Spavam u njivama
Oranica crna-rukavice nove

Rukavice meke
Od breskvine kože
Zelenkade berem
Rukavice nosim

Jelene moj
Milujem ti kosu
Ljubim kožu vlažnu
Kiša je u gradu
A krdo u gori
Rukavice žute
Rukavice žute
Razapeta koža
Na tankim rebrima
Diše uzdrhtalo
Diše usplamtalo
Na rukama mojim

X
B O L

Otvoriću ti ranu
Crnu otvoriti
Na grudima
Ranu

Pa ćeš me zvati
U bezvučju zvati
Noćima ćeš me
Dozivati

Da usnom svojom
Ranu ti lećim
Da usnom lećim
Ne zalećim

Otvoriću ti ranu
Na grudima ranu
Crnu

Poduprta tim zelenim zidom
Za koji sam neprekidno
Zaklonjena
Vidim to telo
Što se giba
I izdužuje

To telo što drhti
Splasne ko list
I što se diže
To meko modro telo
Što se obzire
Na maloj rastresenoj
Grudvi zemlje

Dok joj prilazim
Kroz crni šiprag

V

SKIDAM RUKAVICE OD JELENSKE
KOŽE

Svlačim rukavice
Od jelenske kože
Trčim kroz šumu
Kroz polje
Nebo
Na jelenu hitrom
Jezdim kroz vodu
Kroz šumu
Praznu sobu

Umorno mi telo
Umoran mi dah
Na stolu
U tami
Leže skinute
Žute rukavice
Od twoje kože
Jelene moj

VIII
ZVERINJAK (1)

Propustite me
U taj zverinjak
Crnih zveri
U taj zverinjak
Gipkih tela
U taj zverinjak
Umiljatih
Plamenih
Lepih zveri

IX
ZVERINJAK (2)

Taj crni zverinjak
Što iz zemlje
Zverinja
Što kroz šume vatrom
Gori
Taj zverinjak
Za živicom
Plamti
Jezicima zveri
Plaze
Zube oštare
Put neba

HANS MAGNUS ENCENSBERGER

druga obala

SLIKA SENKE

slikam sneg.
slikam ustrajno
slikam okomito
velikom kićicom
na ovom belom listu
sneg

slikam zemlju.
slikam senku
zemlje, noć.
ne spavam.
slikam
celu noć.

sneg pada
okomito, ustrajno
na ono što slikam.
velika senka
pada
na sliku moje senke.

u toj senci
slikam
velikom kićicom
noći
ustrajno
svoju malu senku.

OBALA

na drugoj obali, u sivom jutru
razrešava se ko sam ja
u dimu.

udišem miris konoplje, katrana
sasušenog drveta.
negde drugde su drugi.

mostić drhti,
ali koraci
ne nose daleko.
tako malo ima da se vidi.

tamo u vodi valja se nešto,
nešto sivo protiče.
trupla drveća, čamaca,
ljudi.

samo viči, kažem, viči
svojim bledim glasom,
reči ne dosežu daleko
u dimu.

na drugoj obali
uvek na drugoj obali
razrešava se ko sam:
ova konoplja, ovo drvo,
ovaj izvetreli krik.

ima li druge obale?

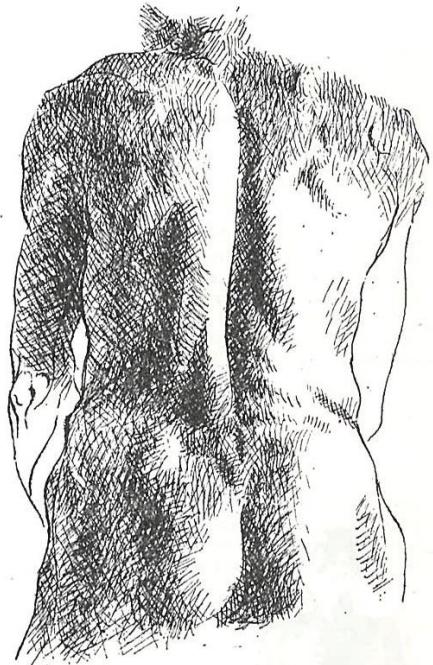
prevozim ništa.
ništa prevozi mene.
ništa se razrešava ovde.
ovde vlada veliki mir.

tako malo ima da se vidi.

polako se suši konoplja
u dimu.

ISTORIJSKI PROCES

zaliv se pokrič ledom.
ribarske barke stoje zaledene.
to ništa ne znači
ti si slobodan.
možeš da se ispružiš.
možeš opet da ustaneš.
nije šteta za twoje ime.
možeš da nestaneš
i opet da se vratiš.
sve je moguće.

čak i ako neko umre
pisma još stižu za njega.
nema mnogošta da se upropasti.
možeš da zaspisi.
sve je moguće.
pred zorou će doploviti ledolomac.
onda će barke isploviti u more.
ulazni kanal je uzan.
pred noć se opet zamrzava.
to ništa ne znači.
nije šteta za twoje ime.